एतच्छ्रुत्वा विचिन्त्यैव भामिनी सा जगाद तम् ।
तर्क्ययुक्तं कृतं यन्मे चिरात्स कथितस्त्वया ॥ ७९ ॥
स मे भ्राता सखा यस्ते तस्य च प्रथमं मया ।
ताम्बूलादिसमाचारः कर्तव्यो हि सदा भवेत् ॥ ८० ॥
5 इत्युक्तवत्यानुमतस्तया पूर्वपथेन सः ।
राजपुत्रो ऽन्तिकं सख्युस्तस्यागाच्च ततो निशि ॥ ८१ ॥
शशंस च कथामध्ये तत्तस्मै यत्तदाश्रयम् ।
संज्ञाविज्ञानकथनं कृतं तेन प्रियान्तिके ॥ ८२ ॥
मन्त्रिपुत्रस्तु सो ऽयुक्तमिति न श्रद्दधे ऽस्य तत् ।
10 तावच्च सा तयोस्तत्र विभाताभूद्विभावरी ॥ ८३ ॥
अथैतयोर्विधौ सांध्ये निर्वृत्ते कुर्वतोः कथाः ।
आगात्पक्वान्नताम्बूलहस्ता पद्मावतीसखी ॥ ८४ ॥
सा मन्त्रिपुत्रं कुशलं पृष्ट्वा दत्तोपचारिका ।
निषेद्धुं राजपुत्रस्य भोजनं तत्र युक्तितः ॥ ८५ ॥
15 कथान्तरे स्वामिनीं स्वां भोजनादौ तदागमम् ।
प्रतीक्षमाणामावेद्य क्षणाद्गुप्तं ततो ययौ ॥ ८६ ॥
ततस्तं मन्त्रिपुत्रः स राजपुत्रमभाषत ।
कौतुकं पश्य दैवैकं दर्शयाम्यधुना तव ॥ ८७ ॥
इत्युक्त्वा भक्ष्यमेतत्स पक्वान्नं दत्तवांस्ततः ।
20 सारमेयाय स च तत्खादित्वैव व्यपद्यत ॥ ८८ ॥
तद्दृष्ट्वा किमिदं चित्रमिति राजसुतो ऽत्र सः ।
पप्रच्छ मन्त्रिपुत्रं तं स चैनं प्रत्यभाषत ॥ ८९ ॥
संज्ञाज्ञानेन धूर्तं मां विदित्वा कृतुकामया ।
तया विषान्नं प्रहितं मम त्वदनुरक्तया ॥ ९० ॥
25 नास्मिन्सति मदेकाग्रो राजपुत्रो भवेदयम् ।
एतद्वशश्च मुक्त्वा मां नगरीं स्वां व्रजेदिति ॥ ९१ ॥
तन्मुञ्च मन्युमेतस्यां बन्धुत्यागान्महात्मनः ।
कुर्यास्त्वं हरणे युक्तिं वदयाम्यालोचयाम्यहम् ॥ ९२ ॥
इत्युक्तवन्तं तं मन्त्रिसुतं राजसुतो ऽत्र सः ।
30 सत्यं बुद्धिशरीरस्त्वमिति यावत्प्रशंसति ॥ ९३ ॥
अशङ्कितं बहिस्तावद्दुःखाकुलजनारवः ।
हा धिग्राज्ञः सुतो बालो विपन्न इति शुश्रुवे ॥ ९४ ॥